

Den højtærede Minister vilde ikke lade sig sige; han var den stærke Dreng, der selv vilde behandle Legetøjet, og Legetøjet gik i Stykker mellem Hænderne paa ham. Akkurat paa samme Maade vil det gaa her, hvis han ikke i Tide hører efter de Krav, der kommer fra anden Side, fra Arbejdernes Side om Arbejde og Beskæftigelse. Hvis han ikke hører efter, vil ogsaa dette bryde sammen mellem den højtærede Ministers Hænder, og saa vil han ikke længere komme til at staa som den stærke Mand, naar han kommer ud, men saa vil muligvis en stor Del af Styrken vende sig imod ham selv. Jeg vil haabe, at der endnu er en lille Smule Fornuft tilbage, saaledes at Ministeren . . . (Afbrydelse) . . . Ja, det er et meget lille Haab, men jeg haaber trods alt til det sidste, at der skulde være en lille Smule Fornuft tilbage endnu, saaledes at disse Brug ikke helt bryder sammen, men at man i alt Fald gør Forsøg paa at redde dem. Og jeg fik jo ogsaa dette Haab en lille Smule bestyrket ved den højtærede Ministers Tale, idet han nemlig med Hensyn til dem, der havde faaet Laan sidste Aar, eller dem, der bygger nu i Øjeblikket, sagde, at der var Mulighed for at faa en Ændring i Loven, saaledes at de ikke skulde komme op paa de høje Rentebyrder, de ellers vilde komme op paa. Jeg tror imidlertid ikke, dette vil være tilstrækkeligt. Jeg tror, den højtærede Minister en Gang skulde gaa i sig selv, sætte sig hen i en ledig Stund og prøve paa, om ikke det var paa sin Plads at søge at faa nogle af de Tanker, Socialdemokratiet har fremsat med Hensyn til Jordspørgsmaalet, ført ud i Livet. For hvis man ikke gør det, og hvis den nuværende Regering bliver ved at staa paa samme stejle Maade overfor Industrien, vil vi løbe ud i et økonomisk Kaos, som ikke alene vil ramme Arbejderne, men som vil ramme Danmarks Erhvervsliv helt igennem, ogsaa det danske Landbrug.

Formanden: Udtrykket „den stærke Dreng“ finder jeg ikke er en passende Betegnelse for en Minister.

H. P. Hansen (Randers Amt): Den højtærede Minister for offentlige Arbejder gav mig jo et Svar paa min Henstilling angaaende det Andragende, der i Fjor var indsendt fra en Række Amsraad, Byraad og Foreninger ved Limfjorden om Uddybelse af Limfjorden og de Fjordvige, der fører ind til Byerne. For at gøre det, jeg her vil sige, saa kortfattet som muligt, altsaa for ikke at komme til at gentage, hvad allerede en

Gang er sagt, skal jeg tillade mig at henvise til den Tale, jeg holdt ved Finanslovbehandlingens her, og som findes i Folketingstidende Sp. 732 ff., for at ærede Medlemmer, der vil gøre sig den Ulejlighed at følge med i denne Sag, kan vide, hvor de skal søge det, Sagen drejer sig om.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder svarer saa Sp. 1127 og siger dør efter at have erkendt, at min Redegørelse for Limfjordens Uddybning i Henhold til Loven af 1898 var rigtig, at i 1917—18 kom der til Regering og Rigsdag et Andragende om Uddybning af Isefjorden. Jeg tillader mig at rette den højtærede Ministers Aarstal 1917—18 til 1916—17 og henvise til Tillæg 1916—17, A. Sp. 1075, hvor de paagældende Anmærkninger til Finanslovsforslagets § 15 findes. Denne Uddybning af Isefjorden paatog Staten sig alene, men i de nævnte Anmærkninger til Finanslovsforslagets § 15 siges det, at de Uddybningsarbejder, som det eventuelt maatte blive nødvendigt at foretage paa Strækningerne fra de dybere Partier i Isefjorden ind til de enkelte Pladser og Byer, ikke bekostes af Staten, men af de interesserede selv. Den højtærede Minister siger, at herom var der i Rigsdagen ingen Debat. Jeg kan derfor kun sige, at det efter min Opfattelse er beklageligt, at de Medlemmer af Rigsdagen, der repræsenterede Isefjordsegnene i 1916—17, ikke forsøgte at hævde Rigsdagens Standpunkt fra 1898. Det kalder jeg for meget beklageligt, men det er altsaa sket — „nu er det sket“, siger Ministeren lidt senere i sit Svar. Nu er altsaa det Princip slaaet fast, mener han, at Uddybningen ind i Fjordvigene skal bekostes af de interesserede Pladser eller Byer. Ministeren spørger saa efter, om Rigsdagen nu vil staa fast paa Princippet fra 1916—17 eller vil gaa tilbage til Standpunktet fra 1898. Ministeren erkender, at Uddybningen af Hovedløbene maa være Statens Sag, og for Limfjordens Vedkommende vil det i dette Tilfælde koste 600 000 Kr., medens Bekostningen ved at uddybe Fjordvigene ind til Havnene efter Vandbygningsvæsenets Opgivelse til Ministeren vil beløbe sig til 705 000 Kr. Hvis det nu var saaledes, at disse 705 000 Kr. fordelte sig med nogenlunde ligelige Beløb for samtlige i Sagen interesserede Limfjordsbyer, er det muligt, at det kunde magtes af dem alle. Men saaledes er Forholdet jo ikke, to af Byerne, Lemvig og Skive, ligger jo ganske uheldigt og vil komme til at bære ganske uforholdsmæssig Dele af Beløbet 705 000 Kr. Og hele Sagen ligger saaledes, at Uddybningen